

врѣме тѣ не налитатѣ на човѣка. Отъ какво щѣ са уплашѣ? отъ таласѣми и самодиви ли? но не съмь ли азъ който ги невѣрвамь и говорѣхъ на другитѣ за да са не плашѣтъ отъ таквизь нѣща? Напрѣдѣ! Тогава стана и, обезстрашенъ, заплѣти са възъ могилата, дѣто излѣзе на върха и спрѣ са при конската глава, която измѣкна отъ кола и ѣхъ нарами. Оттамъ, безъ да са бави, трѣгна къмъ селото, и колкото приближаваше онѣкъ къща, толкозь са насърдаваше. Щомъ влѣзе при момцитѣ, трѣшна конската глава напрѣдѣ имъ и рече: „ето ви това щото искахте отъ мене; гдѣ сѣ вашитѣ самодиви? » Всичкитѣ са споглѣднахъ и, засрамени неможѣхъ да му отговорятъ нищо. Тѣ му дадохъ жълтицата и молѣхъ го да имъ прикаже какъ е отишѣлъ на онова мѣсто и какъво е видѣлъ.

Тогава младѣй момакъ насърченъ, хвана да говори дързостно, като ги обличаваше за тѣхната простота и голѣмо безуміе; той расправи подробно, че таквизь нѣща никога не е имало на свѣта: » За лудо сте са нарекли хора, думаше той, когато нѣмате разумъ и колкото малкитѣ дѣца, които тѣй лесно са нелѣжѣтъ; но що казвамь азъ? съ тѣзи суевѣрія и небивали плашила вѣй надѣхвате горкитѣ си дѣчица, да са наплашатъ отъ малки, щото и кога порастѣтъ страха имъ да ги мѣчи винаги—до смъртъ! Смыслете са, братья и прѣатели, че тѣзи суевѣрія сѣ причина да сме тѣй простаци и некопитени; да незалѣгаме за изучаваніето на дѣцата, но да ги лѣжемъ и запояваме съ пусти съевѣрни страхове, отдѣто оставатъ заблѣдени и тѣпоумни. Не е ли това голѣмъ грѣхъ? «

Тѣй имъ говорѣше онзи момакъ, а тѣ го зяпахъ като замаяни, и най-сѣтнѣ, убѣдени отъ неговитѣ думитѣ, зехъ да приказватъ всички единъ по единъ щото били слушали за таласѣми, самодиви и дрѣ. за които плашила сами са смѣяхъ на ума си. Оттогава вече невѣрвахъ ни самодивска могила ни други такива плашила, отъ които треперяхъ испърво.